

Porabje

TEDNIK SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 27. aprila 2023 - Leto XXXIII, št. 17

GOSPODARSKI RAZVOJ JE PRVI POGOJ, DA BODO MLADI OSTALI DOMA

NAGRADA VSTAJENJE ...
stran 4

VSIGDAR NA PRAVO NOGAU TRBEJ LIČITI
stran 8

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ
stran 9

Slovenska predsednica je obiskala Madžarsko

GOSPODARSKI RAZVOJ JE PRVI POGOJ, DA BODO MLADI OSTALI DOMA

Slovenska predsednica Nataša Pirc Musar se je v sklopu svojega prvega uradnega obiska na Madžarskem, kjer se je minuli teden

»Izjemno sem vesela in počaščena, da so me porabski Slovenci sprejeli tako toplo. Povedali so mi ogromno zanimivih vsebin, s kate-

niki slovenske narodne skupnosti poudarila Nataša Pirc Musar in obljubila, da bo z največjim veseljem tudi sama pomagala, kolikor bo lahko, čeprav nima toliko možnosti kot izvršilna veja oblasti: »Kot predsednica republike Slovenije se zavedam, kako pomembna je beseda. In ravno moč besede je tisto, kar mislim pri svojem delu v tem petletnem mandatu še kako uporabiti.«

Nataša Pirc Musar je še pojasnila, da je prvič v Porabju in da je zadovoljna, da slovenska narodna skupnost v svojem okolju postaja vedno bolj pomembna gonilna sila gospodarskega razvoja. Pozdravila je tudi okrepljeno podporo obeh držav pri gospodarskem razvoju Porabja in Pomurja ter poudarila, da so gospodarski razvoj in delovna mesta ključni pogoj, da bodo mladi ostali doma, skupnost pa živa in aktivna: »Želim vam veliko pestrih kulturnih, športnih in drugih dogodkov. To, kar se dela na obeh dvojezičnih osnovnih šolah, je vse pohvale vredno. Držite skupaj in razvijajte svojo kulturno bit. To vam bo pomagalo postati boljši, preživeti kot Slovenec, kot Slovenka. Država Slovenija pa je seveda tista, ki vam mora stati ob strani in pomagati.«

Slovenska predsednica se je v okviru obiska na Madžarskem v Budimpešti srečala z madžarsko predsednico Katalin Novák, sprejela pa sta jo tudi predsednik parlamenta László Kövér in premier Viktor Orbán. V ospredju pogo-

vorov je bilo dvostransko sodelovanje ter pravice pripadnikov obeh narodnih manjšin. V pogovorih sta predsednici potrdili

besedah Pirc Musarjeve je to pomemben korak za spodbujanje razumevanja dediščine narodov in spodbujanje kulture branja, ki

Nataša Pirc Musar je najprej obiskala Slovensko vzorčno kmetijo na Gornjem Seniku, kjer se je seznanila s ponudbo kmetije ter lokalnih pridelovalcev in rokodelcev, ki ohranjajo dediščino slovenskega Porabja. (Foto Anže Malovrh/STA)

mudila na povabilo madžarske kolegice Katalin Novák, v torek popoldne najprej ustavila v Porabju. Potem ko si je na Gornjem Seniku ogledala Sloven-

rimi se tukaj ukvarjajo. In tako lahko pridemo do enega skupnega imenovalca: Dokler bodo tu ljudje, ki imajo radi slovenski jezik in Slovenijo, se ne bojim za

V Slovenskem kulturnem in informacijskem centru si je slovenska predsednica skupaj s soprogom Alešem Musarjem z zanimanjem ogledala razstavo, posvečeno 25-letnici knjižne zbirke Med Rabo in Muro. (Foto Silva Eöry)

ska vzorčno kmetijo, je v Monoštru obiskala Slovenski kulturni in informacijski center in se srečala s predstavniki slovenske narodne skupnosti, ogledala pa si je tudi razstavo, ki je posvečena 25-letnici knjižne zbirke Med Rabo in Muro.

prihodnost porabskih Slovencev. Dokler bodo med vami ljudje, ki bodo pisali v slovenskem jeziku in širili zavest o tem, da je slovenski jezik osnova obstoja narodne skupnosti Slovencev na Madžarskem, se za vašo prihodnost res ne bojim,« je po pogovoru s predstav-

V Monoštru se je slovenska predsednica srečala s predstavniki slovenske narodne skupnosti. (Foto Silva Eöry)

dobre odnose med Slovenijo in Madžarsko, ki jih odlikujeta dobrososedsko in razvejeno sodelovanje. Pirc Musar je zadovoljna, da državi vzdržujeta reden politični dialog in potrdila, da je Madžarska sosed, s

bo državljane obeh držav še bolj povezala. »V EU so meje padle, vendar se moramo potruditi in zblížiti ljudi tudi skozi knjige in umetnost,« je še dejala slovenska predsednica in dodala, da so knjige tisto

Nataša Pirc Musar in njena gostiteljica Katalin Novák (Foto Anže Malovrh/STA)

katero želi Slovenija tudi v prihodnje gojiti tesne vezi. Opozorila je tudi na pomen prijateljstva med državama, čeprav nimata vedno enakih stališč. V okviru obiska so podpisali sporazum o sodelovanju med slovensko Narodno in univerzitetno knjižnico ter madžarsko Nacionalno knjižnico Széchenyi. Po

orožje, za katero si želi, da bi ga ljudje pogosteje jemali v roke. Pozneje sta se z Novákovo udeležili tudi slovesnega odprtja razstave prevodov slovenskih književnih del v madžarski jezik, ki so jo pripravili v počastitev 30. obletnice vzpostavitve diplomatskih odnosov med državama.

Silva Eöry

Margita Korpič – dobitnica spominske plakete Avgusta Pavla

Trbej žlak meti

»Tau priznanje za name pomeni, ka Slovenska zveza moje delo ceni, vse tisto, ka sam dosta lejt delala, tak v skupinaj kak pri penzionistaj pa tudi z mojimi ročnimi deli, stera smo dostakrat notpokazali tudi na razstavaj,« je na moje pitanje, ka ji pomeni tau, ka je na predlog Zveze Slovencev na Madžarskem (ZSM) dobila visiko železnožupanijsko priznanje, spominsko plaketo Avgusta Pavla, odgovor dala Margita Korpič, stera je bila članica varaških ljudskih pevk, zdaj popejvle pri skupini Rozmarin, stera delüvle pri porabskom slovenskom penzionističnom družtvi, pa ške pri dvej skupinaj pri varaškom penzionističnom družtvi. »Tüdi pri slovenski mešaj, stere mam v Varaši, popejvam slovenske svete pesmi,« je ške cujdala sogovornica.

Margita Korpič je gorrasla v Števanovcaj: »Držina moje matere je mela deset mlajšov. Ona je bila osma po

aj vzeme in koma naj dé.« Sogovornica je tak gorrasla v držini Svetec, z materjo, babo

Margita in njena čerka Ildikó med nastopom v Budimpešti (Kejip: osebni arhiv Margite Korpič)

in vücom, maternim bratom: »Srmastvo je velko bilau, tau gvüšno. Mati je nindri nej delala, vüjec tüdi nej. Doma so krave, pujecke pa kokauši meli, pa grünt in so s toga živeli. Tačas ka sam doma bila, sam ges tüdi mogla pomagati. Krave pasti, dapa rada sam tau delala.«

V osnovno šaulo je odila v domanji vesnici: »Andraš

in sam v gimnazijo prišla, sam tak genau ške nej zna-la vogrski gučati. In te mi je ena leranca pravla, naj se prva vogrski navčim gučati. Tau me je fejst bolelo. Gda smo 40. obletnico mature meli, sam jo pitala, če ške zna, ka mi je pravla. Ona je pravla, ka nej. Ges pa sam ji te pravla, ka se leko njoj »zavalim«, ka moji mlajši ne vejo materno slovensko rejč. Z njima sam te ges gučala vogrski, vej pa sam nej stejla, ka tak obodita kak ges. Leranca mi je pravla, naj ji oprostim. Ge sam njoj povedala, ka njoj ne morem oprostiti pa cujdala, ka sam z varaškimi ljudskimi pevkami bila po cejli Sloveniji.

Vidite, ka je moja materna rejč vrejđna! Bila je že te, gda sam ges v gimnazijo prišla, vi pa ste mené dola poglednoli.«

Z možom Ferencem, steri je biu iz Slovenske vesi, in ga je spoznala v Ciglencaj, vej pa je tüdi on tam delo, sta se oženila leta 1966, tri leta sledkar pa sta v Varaši, v Trauščaj, ram začnila zidati. »Zdaj z menov žive sin Ferenc, či Ildikó s svojo držino pa žive v svojom rami, steroga smo na našom dvauri zozidali,« je raztolmačila sogovornica, stera že od malih naug rada popejva. Kak mala dekličina se je doma navčila slovenske naute. Te pesmi je navčila tüdi svojo čer: »Leta 1974 je mojo delovno mesto v Budimpešti edno kulturno revijo držalo. Na tau revijo sva müve s čerkov tü šle, tam sva slovenske pesmi popejvale. Nigdar ne pozabim, kak visko so nas cenili vogrski strokovnjaki. Po tistim sve eške dvakrat bile na toj reviji, 1980. pa 1984. leta.«

Velko veseldje je bilau tüdi te, gda so leta 1993 v Varaši napravili skupino ljudskih pevk: »Ges sam prva v varaškom vogrskom zbori popejvala, te pa gda je Slovenska zveza

napravila tau skupino, stero je vodila Marija Rituper, sam pa ške k njoj cujstau-pila. Strašno lejpe spomine mam, dva albuma s kejpami mam, steriva dostakrat

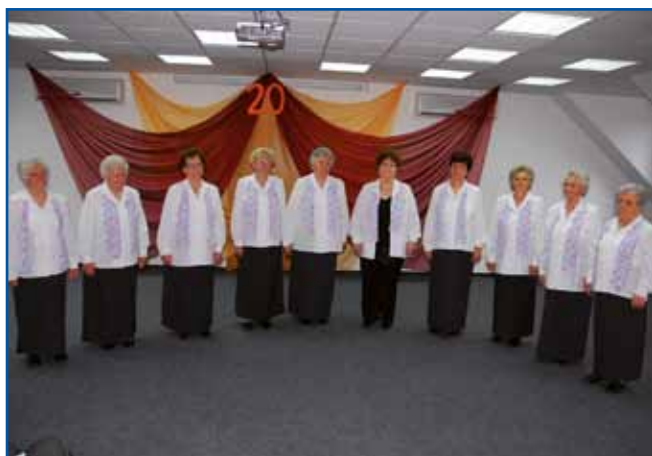
meštirjo navčila njena krstna botra, stera je trnok lepeje fijanke redila: »Vsakšo leto sam se kaj nauwoga navčila. V novinaj sam tüdi kakšo nauwo minto najšla.

Eden prvih nastopov varaških ljudskih pevk (Kejip: osebni arhiv Margite Korpič)

naprej vzemem in gledam, gé vse smo ojdli pa gé vse smo nastaupali. Tau je trnok lejpo gledati.« Nej so lepi samo spomini na nastope, liki tüdi na vaje: »Vsigdar je Marija prišla z možaum Kalmanom. Tak je bilau, ka je vsigdar neške neka prineso, kakšo pecivo pa kaj za piti. Kalman bači so nikdar nej prišli s praznimi rokami, oni so tüdi vsigdar kaj pri-

Na božič pa vüzem dosta vsega naredim, okraske in tüdi rauže. Pulover znam napraviti, za dejte cejlo garnituro pa tak tadale. Rejsan dosta kvačkam. Gda me je Zveza pozvala, sam šla na dosta mejst, na razstave sam nesla tisto, ka sam napravila. Ške v Ljubljani smo bili. Zdaj ške furt tau šego mam, pa če trbej komi kaj, ka prosi, iz srca tau napra-

Skupina varaških ljudskih pevk je delovala od leta 1993 do leta 2013. (Kejip: arhiv časopisa Porabje)

redi. Moja mati se je nej oženi-la, vej pa je moj oča, steri je z Gorenjoga Senika bio, njau nej vzeu. Mi smo trnok velki srmacke bili, bogati pa srmak pa je nej vküper valaun biu. Nej so pistili tistoga ipa, očovi stariške so sploj tomi cuj gučali, koga

Čabai so bili ravnatelj. Oni so neme trnok radi meli, pa so materi pravli, ka morem v Varaš v gimnazijo titi, vej pa se dobro včim.« Doma so gučali po domanje, tak ka se je vogrski komaj v šauli začnila včiti, tak pisati kak šteti: »Eno velko žalost mam. Gda

Porabski rokodelci so se notpokazali tüdi na Jožefovom senji na Cankovi. (Kejip: arhiv časopisa Porabje)

nesli, kakši napoji (napolitanke), pecivo ali cukar. In tak je bilau te, gda smo vaje dolenjali, smo ške malo ostali in smo geli pa pili pa smo si kaj pripovejđali.« Margita Korpič že malih naug rada kvačka. Gda je ške mala bila, jo je tau

vim.« Sogovornica ške pravi, ka se gnesden niške s takšim delom neške več spravlati, sploj mladi se toga na žalost neškejo več navčiti: »Istina pa gé, ka se tisti, steri trde prste majo, toga ne morejo navčiti, vej pa za tau moreš žlak meti.«

PREKMURJE

Amorfa in dve vrtnici

Na Vrta spominov in tovarištva na Petanjcih so pred par dnevi slovesno zasadili nauvi listopadni grm, amorfo, v spomin na talce v ljubljanski Gramozni jami. Zasaditve se je udeležila delegacija slovenskega glavnoga varaša na čeli z županom Zoranom Jankovičem, predsednica Zveze borcev Ljubljana Julijana Žibert, nekdešnji predsednik Milan Kučan, soboški župan Damjan Anželj in šte dosta drugih.

Ustanovitelj Vrta spominov in tovarištva Vanek Šiftar je že pred desetletji ob pomauči svojih pajdašov iz Ljubljane prineso in v petanjskom gračenki posado navadno amorfo iz Gramozne jame, v spomin na žrtve fašističnega nasilja v Ljubljani. Spominska amorfa je na žalost že pred cajtom skončala svoj žitek, zatau so se v Ustanovi dr. Šiftarjeva fundacija odlaučili, ka jo vöminijo z nauvo, pauleg toga pa so posadili ške cvetni simbol Ljubljane, dve vrtnici (trnjovi rauži) Rosa Ljubljana.

»Gnes je en lejpi den, tau pa zatau ka krepimo velko povezanost toga gračenka z Ljubljano. Pred dosta leti je naš velki skupni pajdaš akademik Matjaž Kmecl pravo, ka je tau, ka znamenüje Pot spominov in tovarištva v Ljubljani v Prekmurji Vrt spominov in tovarištva tü na Petanjcaj,« je povedo predsednik uprave Ustanove dr. Šiftarjeva fundacija Marjan Šiftar. »Steli smo dobiti tüdi vrtnico Ljubljane iz posebnoga razloga, ka bi jo leko zasadili ob vrtnici Prešeren in Trubar. Té cvetni simbol Ljubljane, mesta heroj, de jima zdaj delo družbo,« je ške cujdau Marjan Šiftar.

Za kulturni program so poskrbeli pevski zbor Prekmurci in Marjetka Popovski.

Silva Eöry

Dušan Mukič prejel pomembno zamejsko literarno nagrado

NAGRADA VSTAJENJE PRIPOTOVALA TUDI V PORABJE

Slovenska prosveta, organizacija, ki povezuje slovenska katoliška prosvetna in kulturna društva v Trstu in okolici, že od leta 1963 podeljuje nagrado *vstajenje*. Ta častit-

Nadia Roncelli čestita Dušanu Mukiču ob prejemu nagrade.

ljiva nagrada je namenjena zamejskim in zdomskim literarnim ustvarjalcem ter znanstvenikom, dobi pa jo – tako je zapisano v njeni opredelitvi – »delo, ki je na umetniški višini, temelji na vrednotah zahodnoevropske kulture in krščanstva in je izšlo v letu pred podelitvijo nagrade«. Letošnje jubilejno 60. *vstajenje* je prejel literarni ustvarjalec, prevajalec, novinar in publicist, tudi sodelavec časopisa *Porabje* Dušan Mukič. Komisija za podelitev nagrade mu jo je prisodila za knjigo *Ljubljana skozi moja očala/Ljubljana skaus aukole moje*, ki je ob koncu lanskega leta izšla kot jubilejna 25. knjiga v knjižni zbirki *Med Rabo in Muro*. Predstavnica komisije Nadia Roncelli je na podelitvi slikovito dejala, da je nagrada prepotovala že vsa območja, kjer prebivajo Slovenci, in po 60 letih prispe-la tudi v *Porabje*.

»Nagrada je tudi priznanje za vse zavedne Slovence v *Porabju*.«

Slavnostna podelitev nagrade je potekala v sredo, 19. aprila, ob 19.30 v Peterlinovi dvorani na sedežu Slovenske prosvete v Trstu. Pripravilo jo je Društvo slovenskih izobražencev

in njegov predsednik Martin Breclj je v pozdravnem nagovoru izpostavil, da gre nagrada v prave roke, saj je Dušan Mukič reprezentant slovenske umetniške besede v *Porabju*

in s svojim delom pomembno prispeva k ohranjanju slovenskega jezika, kulture in narodne zavesti v *Porabju*. Nadia

Erika Jazbar in Dušan Mukič

Roncelli je v slavnostnem nagovoru predstavila Dušanovo raznoliko besedno ustvarjalnost in kulturno delovanje ter prebrala utemeljitev nagrade. Povedala je, da je poleg »živahnih in mestoma ironičnih opisov srečanj, obiskov, izletov, odkrivanj Ljubljane in slovenskih znamenitosti« komisijo najbolj prepričala »Mukičeva intimna zgodba, eksistencialna in narodnostna: skrb za prihodnost, za poklic, definiranje lastne narodne identitete, odločanje za jezik.« Sledil je osrednji dogodek prireditve, ko je Maja Vr-

tovec, predstavnica Zadrüžne kraške banke Trst Gorica, ki podeljuje nagrado *vstajenje*, le-to izročila Dušanu. V zahvalnem nagovoru je Dušan izrazil veselje in zadovoljstvo, da je komisija vsebino knjige in njena sporočila prepoznala kot vredna nagrade, ob tem pa poudaril: »Nagrado razumem kot priznanje za vse zavedne Slovence v *Porabju* in jo posvečam njim.«

Organizatorji prireditve so se dobro poučili o Dušanovem kulturnem delovanju v *Porabju* in so v svojih nagovorih izčrpno predstavili njegove zasluge na literarnem, prevajalskem, etnografskem in publicističnem področju. Pozorno so prebrali tudi njegovo knjigo in navedba v njej, da Dušan igra na kitaro, jim je postala izhodišče za oblikovanje glasbenega dela prire-

Dušanom, izkoristila njun pogovor tudi za to, da prisotnim predstavita *Porabje* in položaj slovenske narodne skupnosti na Madžarskem. Tudi Dušan je izkoristil ponujeno priložnost in tržaški publiki izčrpno predstavil zgodovino *Porabja* ter sedanje gospodarske, politične, jezikovne in kulturne razmere. Poznavalsko je nizal odgovore in jih sestavljal v malo »učno uro« o *Porabju*. Voditeljica pogovora je bila radovedna v najboljšem pomenu te besede in je k mikrofону povabila tudi Marijo Kozar Mukič in Francija Justa. Kozarjeva je opisala bogastvo porabskega ljudskega izročila in skrbnost, s katero ga porabski Slovenci ohranjajo, Just pa je predstavil knjižno zbirko *Med Rabo in Muro* ter njen narodnostno-kulturni pomen.

»Začutil sem, da moram nazaj v *Porabje* in delati za svoje ljudi.«

Seveda sta sogovornika spregovorila tudi o Dušanovi knjigi, še zlasti o vlogi t. i. ljubljanskih let v njegovem osebnem zorenju in o njegovem iskanju jezikovne in narodnostne identitete. Na vprašanje, zakaj ni ostal v Ljubljani in se je vrnil domov, je Dušan brez oklevanja in jasno odgovoril: »Po končanem študiju in prestanih preizkušnjah sem enostavno začutil, da se moram vrniti v *Porabje* in delati za svoje ljudi.« Buren aplavz, ki je sledil njegovemu odgovoru, je razumljiv, saj Slovenci v Trstu dobro vedo, kako pomembni so v slovenskih zamejskih okoljih ljudje, ki svoj čas, energijo, znanje in talent namenjajo za dobro svoje narodne skupnosti. Dušan je takšen človek in nagrada *vstajenje*, ki jo je prejel, je tudi priznanje njegovemu delu za slovensko narodno skupnost na Madžarskem in slovenstvo v *Porabju*.

Besedilo in foto Franci Just

Moja potovanja - potopisno predavanje Lada Klara

Dvakrat je bio v Himalaji

Zveza Slovencev na Madžarskem (ZSM) je v razstavnici dvorani Slovenskega doma v Monoštri pripravila potopisno predavanje fotografa in planinca Lada Klara

s pomočjauv kejpov notpokazo svoja planinska vandrivanja po sveti. Plezo je v italijanski Dolomiti, šau je na Grossglockner in Mont Blanc. Staupo je tudi

koma stanoti, če bi steli do vreja priti. Mi smo se zbūdili komaj v sedmij vōri. Znau sam, ka nemo mogo priti do vreja, vseeno sam šau proti njemi. Malo menje kak

me fotoaparati. Leta 2005, gda je prvo paut ũšo v Himalajo (leta 2016 je za svoj 80. rojstni den tau paut napravo eške gnauk), je tau vandrivanje gorvzeu tudi s svojo

Lado Klar (prvi z leve) je bio dvakrat v Himalaji. (Kejp: osebni arhiv Lada Klara)

V domanjom rami ma Lado Klar na stejni zemljevid, na sterom je označo svoja vandrivanja po svejti. (Kejp: Silva Eōry)

ra z naslovom Moja potovanja. Gosta je pozdravila predsednica ZSM Andrea Kovács. »Naš gnešnji gost je prišo že na dosta vrejev, tak v Evropi kak indri po svejti. Že kak mladi se je zalūbo v fotografiranje. Neka čajta je delo pri Vestniki, bio pa je tudi snemalec na Radioteleviziji Slovenija,« je povedala Andrea Kovács in prejkadala rejč gosti iz Murske Sobote. Lado Klar je prva pokazo kejp enoga zemljevida, steroga je kũpo že pred leti in ga je doma na stejno gorzakelo. Na njem je označo, gé vse je potoval. »Te gda sam bio okauli 20 lejt star, san ũšo prvič na Triglav. V Soboti sam se spozno s profesorom telovadbe Evgenom Titanom, steri je dobro pozno slovenske gore, pa sam ga proso, če me vzeme s seuv,« je povedo predavatelj, steri je prva

na vrej najvejkše afriške gore Kilimandžaro. Njegov višinski osebni rekord pa je 6500 metrov. »Fejst sam si želō priti na vrej argentinske gore Aconcagua. Gda

petsto metrov mi je sfalilo, ka bi prišo na najvišijo goro obej Merik,« eške gnesden obžalũvle Lado Klar, steromi je pred neka leti Planinska zveza Slovenije po-

kamero. Skor trifrtale vōre dugi film smo si leko poglednoli. »Gda smo prišli v glavni varaš Katmandu, smo se dva dni pripravljali za paut prouti viskim brejgom. Te smo se z malim fligarom, na njem je mesta za dvajsti lũdi, pelali na 2800 metrov visko. S fligarom za tau paut ponũčaš menje kak vōro, če bi šli pejški pa bi nũcali en keden. Naš cilj je biu Kalapathar, tau je brejg, steri je zanimivi zatau tō, ka se z njega lepau vidi Mount Everest. Vreme smo meli dobro, tak ka smo vsi prišli na vrejek. Gda prideš gor in vse okraug sebe vidiš velke, s snejgom pokrite gore, si praviš, ka se je splačalo mantrati,« nam je med drũgim raztolmačo Lado Klar.

Obiskovalci so z velikim zanimanjem poslušali potopisno predavanje. (Kejp: Silva Eōry)

smo pet gezero metrov visiko bili, smo prespali v šatori. Drũgi den bi mogli okauli štrte vōre zazran-

delila tudi svojo najvejkše priznanje, svečano listino. Gda dé na paut, s sebov furt vze-

Silva Eōry

KULINARIČNE DOBROTE PREKMURJA IN ROČNA DELA

Društvo kmetic Turnišče se je v stari cerkvi v Turnišču predstavilo z razstavo domačih dobrot, vključili pa so še predstavitev ročnih del in aktivnosti drugih društev iz občine.

Razstavo so pripravili v sodelovanju s Kulturnim društvom Štefan Raj Turnišče, je povedala predsednica Društva kmetic Turnišče Ana Ščap. Na ogled je bilo več kot trideset različnih jedi, ki jih članice rade pripravljajo za svoje družine in sorodnike. Poudarek je bil na tradicionalnih prekmurskih pogaçah in pecivu, nekaj pa je bilo tudi sodobnejših jedi, ki so si jih

Na ogled je bilo več kot trideset domačih dobrot

ustvarile članice društva. Na razstavi so bili: prekmurska gibanica, potice, vrtnik, ajdov kruh z orehi in drugo. Razstavile pa so tudi langaš, s katerim so zmagale na tekmovanju na lanskem Festivalu langaša v Gaberju. Društvo kmetic Turnišče je pripravilo še razstavo fotografij o pripravi hlebcev kruha za peko. Ob razstavi jedi je bila še pestra razstava drugih društev iz občine Turnišče: Društva upokojencev Turnišče, KD Rdeči zvonček Nedelica, KD Anton Martin Slomšek Renkovci in drugih. Predstavilo se je še nekaj ljudskih obrtnikov ter otroci iz turniškega vrtca in osnovne šole.

Besedilo in foto Jože Gabor

ŽELEZNA ŽUPANIJA

Ulica dobila ime Mari Töröcsik

Hribovje Kőszeg pa okolica je edna najlepša pokrajina v ro-sagi. Cejlak do devetdesetoga leta je zavolo meje z Avstrijo fejst zaprejšta regija bila, leko ranč zavolo toga je ostalo vse v originalnom stanji, kak narava tak vasi.

Po devetdeseti lejtaj, najbola po leti 2000 je vsigdar več turistov prišo v Kőszeg pa v krajino pa z njimi vred kũpci tō, steri so prazne kuče pa parcele kipũvali. Gnesden leko povejmo, ka sploj dosta je že tisti v okolici Kőszega, steri so nej domanji, steri so zavolo narave, dobroga lufta pa lejpe pokrajine prišli sé. S tauga je dosta, steri so vikendaši, depa od leta do leta je več tisti, steri že stalno tam živejo, sploj pa zdaj, gda že leko z daumi dela. Med tejmji, steri so se preselili, je dosta taši, steri so poznani iz televizije, tau so igralci, politiki ali kakšni podjetniki. Edna med tejmji je bila fejst poznana igralka 20. in 21. stoletja, zdaj že pokojna Mari Töröcsik, steri se je petdeset lejt nazaj, leta 1973 preselila v Velem. Ranč tak kak drũgim, njej se je tō fejst povidla pokrajina, zavolo toga je začnila iskati taše kuče, stere so odavali. Najprvin v vesi Zsira, odstitec so go domanji v ves Velem napautili, gde se je tak nagnauk zalũbila v edno kučo, stero je sledkar dolakũpila. Petdeset lejt je živila v Velemi, na tau so vaščani sploj ponosni. Zavolo toga so prejšnji keden edno ulico na njeno ime »krstili«. Na proslavi je njeni prijatelj, znani igralec Gyula Bodrogi emo guč. Med drũgimi je tapravo, ka vsi tisti, steri do v tau nauvoj ulici zidali pa živel, aj tak radi majo tau ves, kak je Mari Töröcsik rada mejla Velem.

Karči Holec

OD SLOVENIJE...

Lek je že četrto leto zapored najuglednejši delodajalec

Naziv najuglednejši delodajalec 2022 si je prislužila farmacevtska družba Lek, in to že četrty zapored. Predsednik uprave Leka Robert Ljoljo je ob prevzemu priznanja na slovesnosti v Ljubljani poudaril, da v Leku delovanje gradijo na več kot 75-letni tradiciji, hkrati pa na modernih pristopih, ki jih stalno uvajajo v delo. »S tem kreiramo ekosistem delodajalca, ki je privlačen tako za naše sodelavce kot tudi za iskalce zaposlitve in druge na trgu dela,« je ocenil. Posebno veliko po njegovih besedah dajo na kulturo vključenosti. Stremijo k temu, da iz vsakega od zaposlenih izvečejo tisto, s čimer največ prispeva k uspehu podjetja. Zadovoljni zaposleni pomenijo nadaljnjo rast podjetja, je sklenil Ljoljo. Ob Leku so se med 10 najuglednejših delodajalcev po abecednem vrstnem redu tako kot leto pred tem uvrstili še Akrapovič, Dars, Gen-I, Krka, Petrol, Pipistrel, Porsche Slovenija, Slovenske železnice in Telekom Slovenije.

Tudi v Sloveniji potrdili arcturus

Iz najnovejših podatkov nacionalnega laboratorija za zdravje je razvidno, da so med vzorci, pozitivnimi na koronavirus, ki so jih sekvencirali med 24. marcem in 7. aprilom, potrdili tudi novo podrazličico omikrona XBB.1.16. oziroma arcturus. Iz držav, kjer so jo že zabeležili, poročajo o novih simptomih, kot sta srbeče vnetje očne veznice in visoka vročina, hujših zapletov pa po dozdajšnjih podatkih ni bilo. Čeprav to lahko pomeni, da bi se lahko hitreje širila, ni nobenih znakov, da bo povzročila hujše oblike poteka bolezni, še dodajajo. Arcturus precej težav povzroča v Indiji, kjer število aktivnih primerov v zadnjih tednih vztrajno narašča. Skokovit porast zaradi omenjene podrazličice zaznavajo še v ZDA, Kanadi, Singapurju, Avstraliji ter na Otoku in Japonskem. Med drugim so jo potrdili tudi na Danskem, v Nemčiji, Španiji, na Nizozemskem in Švedskem ter v Italiji.

Pod Srebrnim brejgom ...

... vej sladko biti tō. Za tau vsikšo leto v starom gorenjskem varaši Radovljica brigo majo. 20 000 ljudi je na Festival čokolade Radovljica 2023 prišlo. Na njem se zvün vsega na tau spominajo, kak so indasvejta čokoladnice živele. Čokoladnice so zvekšoga držine mele, v steri so svoje čokolade odavale. Gnes se ta skur tapozablana tradicija znauva nazaj gorbidi.

(Pravijo, ka čokolada depresijo odžene. Leko, ka v Radovljici - po domanje Radolca - je trno veselo bilau. Čokolada tō svoj den sveti. Tak je 7. julij za svetovni den čokolade biu vōzглаšeni. Do tistoga dneva eške mo malo čakali, leko pa si že brodimο, ka mo na svetek čokolade z njau delali.)

V dnevjaj čokolade se je ranč nej 80 km dele od Radovljice prava drama godila. Depa, najprva malo več od speleologov ali jamarov povejmo. V Sloveniji se pod zemlau nauvi svejt gor opejra. Vnauge jame lidi »nut v sebe« vlečejo. Iz toga je šport vōprišo, lidge se nut v jame spiščavajo, tam plejzdijo, po vodej plavajo tō. Takši lidge so se že davnik v svoja društva organiziral. Vō iz toga je znanost o tom svejti spod zemle gratala, kak povejdano, speleologija se zove. Ja, velka drama se je v eni

Brezi čokoladne fontane na takšnom festivali nejde. Na njem je zvün čokolade vsej farb pa žmajov trno veselo bilau. Muzika, cirkusanti pa eške kaj so nej samo za črvau skrb meli. Zavolo statistike povejmo, ka 29 čokoladnic se je na festivali izkazalo.

nepoznani jami zgodila. Deset jamarov je 100 mejterov globko prišlo, malali so vse tisto, ka nauvoga so vidli, najšli. Nagnauk se je ena skala dojfttrgnola pa ženski iz ekipe na glavau priletejla. Ženska je po vsej regulaj na glavej čelado (sisak) mejla, depa, prejk njoj je paučila. Po glavej vdardjena ženska je vküper spadnola. Štirge kolejgari jamarge so pri njej ostanoli, drugi so ta vō odišli. Brž so v akcijo staupili. Padarko pa dvej medicinke sestre so doj do ženske po vaužaj spūstili. Velko skrb za njau trbelo meti. Že so od toga brodili, kak go vō iz jame prinesejo. Najprva so mogli z eksplozivom bole šörko lükno naprajti, ka go leko vōpotejgnejo. 30 vör se je trpetalo, če dun se takše ma zgoditi. Venej je že nevrokirurg biu nalečeni, ka nut v jami bi go operejro. Depa, dun se je tau v špitali zgodilo. Več kak 100 ljudi je v cejloj akciji pomagalo. Ja, prejk dva dneva dugo dramo je cejla Slovenija gledala pa vüpanje na najbaukše mejla. Ženska je v špitali, padarge pa se eške za njeno življenje na velke borijo. Vse dobro njim pa njivoj pacientki želejmo. Vse dobro pa nauvoj reguli ne moremo želeti. Nauvoj reguli, stero je gnauk že trbelo poštvüvati. Slovenci pa Slovenke iz baute ali krčme znauva z računom v rokaj morajo vōpritti. Če se takše ne zgodi, 40 evronov ji leko poštrafajo. Nin tri lejta tau nej trbelo delati, zdaj je takše znauva naprej prišlo. Leko, ka v parlamenti drugoga dela so nej meli pa so na tau brodili.

Naš Srebrni brejg se naraji samo smedje. Leko čaka, ka znauva do začnili od porcij na zdijavanje brodit.

Miki Roš

IZ NAŠE KÜNJE: IDEMO NA ŠKOTSKO – 2. DEL

Tisti, šteri si vzemete čas pa preglednete vsakše novine Porabje, te se spaumnili, ka sam vas z enim od mojih receptov odpelala na Škotsko. No, gnes idemo ta še gnauk in mo pekli tak imenovani Shortbread. Gda san je pred časom pekla, mi je moja sestrična

razložila, zakoj majo te keksi takšo ime. Pravla je, ka je v Angliji pa na Škotskom v stari časaj trbelo za pogače plačati davek. Davka pa je nej trbelo plačati za krüj. Zatao so začali te kekse pečti v obliki maloga krüja pa ga te narezali. Ker so njemi pravli krüj (Short pomeni kratek, bread pa pomeni v prevodi krüj), neje trbelo plačati davka za te pokaraj.

No, meni pa je jasno za te kekse neka drügo – te so edini keksi, šteri so mi topli nej dobri. Morejo se rejsan dobro ohladiti prle, kak jih gejte. Drüga stvar pa je še ta, ka ne smejte pred njimi nika sladkoga gesti. Tej keksi so namreč nej fejst sladki in če te pred njimi pogeli kaj drügoga sladkoga, do vam brez žmaja. Če pa gejte samo te kekse, vam povem, ka žmajate rejsan blago sladkost pa puter in ka se topijo v ustaj, pa so fajni prki in hrustljavi. Zatao so tej keksi tisti, štere ges najbolje pogausto küpim, če je prilika. Domači pečeni držijo cejlo večnost in duže stojijo, baukši so, zato te kekse ges skaus delam na zalogo (tartalékba) iz kakše kile mele.

Pauleg toga za te recept nücate samo 4 sestavine, in sicer:

- 200 g mele
- 100 g putra
- 40 g cukra
- 3 g soli

Gda omejsimo testau, ga damo za dobro vōro v hladilnik, te ga pa razvalekamo na približno 1-1,5 cm kusto pa izrežemo palčke v velikosti približno 2 x 8 cm. Izrežane kekse damo v plej, pa toga damo še za približno 15 minut v hladilnik. Kekse pečemo pomali na 165 stopinjaj približno 30-40 minut. Keksi ne smejo gratati rvavi, naj so nendri takše barve, kak je vidite na sliki.

Pa dober tek iz naše v vašo künjo!

Simona Rituper

Aleksander Ružič

FUDE

Tou je zgodba, v šteroj so glavne fude. Te so duga lejta, največkrat proti večeri, ali pa v nedelo, pa da je bilou deževno, ka se je na njivaj ali v ougradaj nej moglo nika delati, svoje mile glasé po celou vesi pošilale. Bile so polke, ali je Vendel meo rajši valcere, zatou je zvekšega takše noute špilo. Vleti, da je proti večeri vročična pojenjavala, pa tudi ove dnejeve leta, pa tudi dostakrat, da je držina obed opravila in če je nej bilou preveč mrzlo, si je na trnac doj postavu štokrilen, se lepou namesto in na dugi raztegnu svoje fude, tak ka so falde na meji trpetale kak šibe na vodej. Te je Vendel na vse pozabo. Zadovolen obraz njemi je smej narazno vlejko, v očaj so se njemi pa bliskale iskricice.

Njegova iža je stala na brežki na sredi vesi in tak so njegove noute segnile do sakše iže. Te so lidje ponavadi pravili:

»Vendel že pa igra. Malo mo ga poslušali.«

Ali je njegovo muziko ničče nej dugo posluššo. Lidje so se je navadili, in sakši je na večer, da se je v štalaj in v lejvaj taopravilo, pa ešče večerdjo ta pospravilo, komaj čako, ka se v postelo skobaca, zatou ka je bilou od noči do noči dugo, in cejli den se je moglo fejest delati, ka so leko živino pa sebé zmogli preživeti. Ka bi pa štoj njega prišo domou poslušat, je pa nej bilo nikome za tou. Nej se

je točno znalo, če bi se njemi tou vidlo, najbole pa so lidje nej znali, če bi se tou vidlo njegovoj materi pa njegovomi oči. Njeva sta skoron k nikšoj iži nej šla po vesi, se nej z nikon dosta pogučavala, pa tudi k njin je nej ničče kaj dosta odo. Lidje so prišli v glavnon na prošnjó k mlatidvi ali pa na lüjpanje kukorce, kaj drugo pa dosta nej. Tudi na zabadanje sta pouzvala samo botrino. Zakoj sta njeva takšiva bila, so si lidje, šteri so si ešče v tisti časaj vsefelej kaj pomagali pri deli ali pa so samo tak šli k drugoj iži, nej znali raztolmačiti, ali se je med lidmi selo, ka se bojita, ka bi komi mogla poniditi kupico vina ali pa, bog ne daj, pogačo vrezati.

In v takšon je Vendel goraso. Vinci in Juliška sta računala, ka de mali Vendel friško v močnoga moškoga zraso in de njima pri sakdanešnjon deli že po kratki lejtaj pomago. Ali kak je Vendel sigdar krepši pa vekši gračuvo, tak bole se je sakšoga dela ogibo. Vse njemi je bilou žmetno, pa tudi šoulo je komaj komaj skouz spravlo. In tak sta Vinci in Juliška, da sta vidla, ka Vendel nikše volé za delo ne kaže, če glij je že reden pojep gračuvo, pripouvala ešče eno dejte. Računala sta, ka de drugi pojep načičse sorte, pa ka se oženi in k iži prpela delavno pa vrlo snejo, ali se njima tou tudi vse naupek obrnilo: narodila se je deklíčina.

V ves je prišla lektrika in Vinci se je enoga dneva napoto v drugo ves, gé je

bijla tudi železna bouta, in tan naroučo radio. Nej dugo za ten njin je radio doma po večeraj že igro pa gučo. Tou je Vendela fejest sprejemnilo. Začno je fcuj popejvati pa si noute fučakti, da je pa čuo fude igrati, te je pa malo nej v radio odišo. Pri domanjon deli je sigdar bole pomago, in tudi njegova sestra, šteroj je v šouli lepou šlo, se je začnila k deli fajm fcuj držati. Vinci pa Juliška sta bila z decov zdaj že bole zadovolniva in tak se je zgoudilo, ka je Vendel začno zandejrtati za fude. Vinci je, v vüpanji, ka de zdaj Vendel zaistino zadovolen in de, da ta njeva gratata stariva, gazdijo prejk vzeo, zatou ka sta si nikak nej mogla predstavlati, ka bi k iži prišo kaši takši zet, šteri bi te z gazdijov ravno.

Vinci je zvedo, ka se v enoj vesi odavajo fude. Bile so lepe, kak da bi nouve bile, zatou ka je je človek z Nenškoga svojme sinej prneso, ali je té od fud nej šteo niti čüti. Tak je Vinci doubu fál pa dobre fude in Vendel je začno sigdar bole mej se pa ta vlačiti. Kúpili so tudi gramofon pa plošče, in Vendel se je friško navajo igrati. Vó s fud so se čüli sigdar lepši valceri pa polke, Vinci in Juliška pa sta mogla sigdar bole sama svoj grünt ta delati. Kak sta v lejta šla, tak sta sigdar bole spoznavala, ka njima delo žmejtnej pa pomalej ide. Zatou sta se odloučila, ka h kuči prpelata snejó, štera de njima pomagala; in sta vüpala, ka de tome Vendel tudi veseli, zatou ka sta nej mogla računati,

ka bi si san kakšo žensko znau poiskati. Vinci pa boter sta tisto zimo vse lepou zriktala in na sprtoletje je bilou gostüvanje. Sneja je bila močna pa delavna, glij takša, kak sta si njeva želela. Začnila so se vinešnja dela in Vilma je vse lepou pomagala, pa tudi z Juliškov sta se dobro razmili.

Vendel je pa le igro in igro. Noute so po vesi šle dugo ta v kmico in Vilma njemi je dostakrat znala praviti:

»Vendel, odi ka va šla spat.«

Ali je Vendel le igro pa igro. Edno gojno, že je sunce bilou visiko, se je Vendel na posteli vövtegno, in da je ščeó iti v künjno, je na stouli zagledno paper, na šteron je pisalo: »Vendel, jaz san odišla nazaj domou. Več me nede nazaj. Ti pa samo igraj. Do gnes tvoja Vilma.«

Velka sramota je na ižo vdarila. Vinci in Juliška sta sigdar žmetnej delala, hči je pa že itak odišla v šoule. Pa tudi sta nikak tomi radiva bila. Po enoj strani ka de njoj nendri v svejti šlou boukše, gé nega büjanja od nouči do nouči, po drugoj strani sta si pa nej mogla predstavlati, ka bi k iži prišo kakši lüdski človek. Tak njima sta vola pa zdravje pomali doj šla. Vendel je pa igro in igro. Grünt je sigdar bole v travo pa v trnje šou in v tej nevolaj sta eden za drugin taspomrla. Vendel je ešče kaj igro, ali so fude sigdar bole na rejdko djale. Rajši je na štokrleni sejdo pa gledou nikan ta doj po vesi, dokeč je tudi njega nej smrt poiskala.

... DO MADŽARSKE

Samo za 17 odstotkov prometnih nesreč so krivi starejši vozniki

Čeprav javnost največkrat meni, da so za večino prometnih nesreč krivi starejši vozniki, statistike dokazujejo, da ni tako. Leta 2022 se je v državi zgodilo več kot 14.700 prometnih nesreč, povzročitelji so bili večinoma mlajši vozniki, le v 2230 primerih so bili krivi vozniki, starejši od 65 let, kar pomeni le 17-odstotni delež. Za to gre zahvala njihovi rutini, pravijo strokovnjaki, čeprav se jim refleksi z leti slabšajo. Toda vozijo bolj počasi in previdno, upoštevajo prometne predpise. Največ nesreč na cestah povzročijo mladi pod 30. letom, krivi so za 29 odstotkov vseh nezgod na cestah. Za malo manj nesreč, 27 odstotkov, so krivi vozniki, stari od 31 do 45 let, še manj, 25 odstotkov, nesreč povzročijo šoferji, stari od 46 do 60 let.

Dve tretjini vprašanih se ne strinja

Po podatkih raziskave Inštituta Publicus se dve tretjini vprašanih ne strinja, da je premier Orbán vladno letalo uporabljal tudi v zasebne namene. Vzrok za raziskavo je pomenil Orbánov uradni obisk v Egiptu v marcu, s katerega se predsednik vlade ni vrnil v Budimpešto, temveč je njegovo letalo pristalo na letališču blizu Pise v Italiji. Kot je povedal njegov državni sekretar, je bil pristanek tehnične narave, toda premiera s soprogo so fotografirali med sprehodom po Firencah. Opozicijski poslanec Hadházy je premiera ovadil za zlorabo položaja, saj je po njegovem več kot tisočkilometrski zasebni let stal madžarske davkoplačevalce od tri do štiri milijone forintov. Odgovor območnega tožilskega raziskovalnega urada je bil, da v zadevi ni bil storjeni nobeden zločin. Toda volivci niso tako velikodušni in ne priznavašajo predsedniku vlade, saj 78 odstotkov vprašanih meni, da se vladno letalo ne bi smelo uporabljati v zasebne namene.

VSIGDAR NA PRAVO NOGAU TRBEJ LIČITI

Kak sem se v Števanovci vozo pa gleda, koga bi leko spitalo malo za novine, gnauk samo tašo zaglednam, ka sem še nikdar v življenji nej vido. Kometrska Marika, po možej Dončec, vanej na dvauri

sedijo pa kosau klepajo. Nej sem dau valati svojim očam, dvakrat sem je pogledno, če dobro vidim. Pa dobro sem vido. Marika na baki sedijo, na naklavi kosau klepajo, depa gda sem bola skrjej prišo, te sem že vido, tau naklavo je nišo ovakšo naklavo.

- *Nej bi dau valati, če bi nej vido, ka edna ženska kosau klepa. Marika,*

kak ste se vi tau možko delo navčili?

»Vejš, tau je tak, če nega, sto bi delo, te moraš sam narediti. Name je kosau klepati moj oča navčo, samo zdaj, ka sem že starejša gratala, zdaj že ne ladam kosau tak držati na naklavi. Mena je oča furt kazo, če on že nede mogo, te mo dja mogla klepati. Sklepala sem, sklepara, depa zato tak se je nikdar nej posrečilo, nikdar je nej tak prijala, kak gda go je on vösklepo. En čas sem tak klepara, depa gnauk samo smo zdjibejli naklavo. Ka zdaj baude, smo zmišlaval, kak mo kosili, vejpa bujckom djesti trbej. Mlajši so na računalniki gledali pa iskali, gnauk so samo na Slaskom (v Sloveniji) najšli tau škir namesto naklave, gde nej trbej nikanej gledati, samo kosau nutradejš pa mlatiš. Nej trbej se ti bojati, ka se kosa zvugne, fejst go vövdariš ali taupa ostane.«

- *Zdaj ne vej, če dobro si nazaj mislim, depa moj saused kak če bi kosau*

proto sebi držo, da go je klepo, vi pa kraj od sebe go klepate.

»Moj oča je vsigdar tak klepo, ka je kosa tavö, kraj od njega stala.«

- *Zaka tau ročno kosau*

Kometrska Marika si sama klepa kosau.

nücete, zaka ne kosite z nitkarcov?

»Tam, gde nega mare, tam leko z nitkarcov kosiš, tam se ne šte, če vse vküpdari, depa za bujcke je samo z ro-

Stejmi mašini najbolje rad vnuk dela. Držina si vse pripauva, ka nej trbej.

kauv pokošena trava dobra. - *Tau je še varaška kosa s kosne fabrike?*

»Tau je še ta prava kosa, tau je moj ati prineso, zato ka on je v kosavnoj fabriki delo. On se je fejst razmo, kak trbej klepati, on mi je furt kazo, tau etak, tau tak, zaman ka sem dekla bejla.«

- *Mauž pa sin vejta kosau klepati?*

»Nej eden, depa ranč neške-ta, ranč sé ne gledata, gda dja klepam. Dja pa, ka vej, dja moram klepati, vejpa bujckom moram djesti dati.«

- *Tau pravijo, ka tisti vej dobro kositi, steri vej kosau sklepati tö, kak je tau pri vas?*

»Dja vej kositi, dja sama kosim, zvün mene töj pri rami ništje ne kosi. Gda je še moj oča žejvo, müva sva doma dosta kosila, cejle vel-tje sonžete, če je trbelo.«

- *Kak tau, ka ste vi mogli kositi, vejpa meli ste brata tü?*

»Mi smo trdje bilej mlajši, Iboly, dja pa brat Pitju, depa on je nikdar nej kosijo, on je bola samo v krčmej delo, zato ka je kelner bejo. Dja sem doma bejla, dja sem pa mogla, če sem stejla ali nej. Nej samo, ka sem kosila, dostakrat sem še orala pa poganjala tü. S kravami sem vozila, vse sem dja delala, zato, ka dja sem se podala za tau pa drügoga tak tö nej bilau.«

- *Kositi je naletja?*

»Če vejš, te je že naletja, dočas ka nej, dočas je mantranje. Mena je oča dosta kazo pa me včijo, kak aj držim kosau, zato, ka če se je podsekavala, te je drudji za teuv tö nej mogo kositi. Če sem kaj nej dobro delala, te se je še korijo tö z menov, tau etak, tau tak delaj. Tak ka navčila

sem se kositi, samo tak sem zato nikdar nej vej dla kositi kak moja oča. Nej samo dja, moja mati je tö vej dla kositi, gda je oča delat odo, te sve z mamov dveje šle na sonžete pa sve dopodneva vse do-

Karči pa kosi s kosau, stero je žena vösklepala.

mašini, če trbej, cejli den de tadelo, pa ka trbej, vse tanapravi. Zvün sejanja, tau, kak dja tak on, z rokauv sejava, mauž pa sin pa nosita nama pšenico, gda sfali.«

- *Vsakši sejati tö ne vej, zato ka tau je tö posaba ena maštarija.*

»Sejati tak trbej, kak so nam starci pripovedjali, ka vsigdar na pravo nogau ličič, gnauk na lejvo, gnauk na pravo pa ranč tak na srejsda tü. Prvin se je lüstvo tašo bola vse kaj navčilo, depa te je bilau časa tü, zato ka nej trbelo v fabriko delat odti.«

- *Zdaj, če bi tak bilau, ka bi vse baute zaprli, vi*

bi zato preživel, nej?

»Če drügo ranč nej, djesti bi zato meli, zato ka bi zase, ka nam trbej, vse bi pripauvali.«

- *Vi še zdaj dosta delate, gda ste že v penziji, sploj pa zdaj na sprtolejt, gda vsefele delo se začne. Še tau dobro, ka v zimi ste leko malo počivali, nej?*

»Dja sem dosta nej mogla počivati, zato ka cejlo zimau sem tikvine goščice mogla löjpati, zato ka naši možki goščice v roke ne vzemejo, tau tü vse name ostalo.«

- *Kakši možki so tau pri vas, ne klepajo kosau, ne kosijo z rokauv pa te še goščice vse vi lüpate?*

»Tau je zato tak nej istina, nika goščic sem dja zato tü vöölöjpo,« pravijo gazda Karči, steri so ranč te paulak staupili. »Tau istino maš,« se smejejo Marika, »nika si rejsan vöölöjpo, tak edno pargiško, več gvüšno ka nej.«

(*Kej na 1. strani: Kometrska držina: oče, mati, Marika z bratom pa sestrov*)

Karči Holec

Od inda v gnešnji čas

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ

Naša pripovedjst nas od maloga varaša Železniki tadale po železnoj pauti pela. Zaprav v vesnice, stere nam od železa pripovedja-

dela. Z njim so že davnik, davnik iz rude (érc) železo dobivali. Indasveja so majstri za oglje od vesi do vesi po krajini ojdli.

Oglje se v velki kopaj kūja. Ta stara meštija je inda po cejloj Evropi poznana bila. Zaprav, v tisti krajinaj, v steri so zavole lesa meli. Kūjanje oglja je že nin 3500 lejt nazaj poznano bilau. Eške prva, kak so pod zemlov začnili premog (kul) vōkopati. Kak dugo je človeki železo poznano, tak dugo že iz lesa oglje dela.

jo. Ena takša ves trno bogato zgodovino ma, njeno ménje je vsem v Sloveniji poznano. Depa, od kejc njeno ménje pride, eške itak velke diskusije gor opejra.

Dražgoše

so najbolje po velkoj bitki v dru-

Pomalek so se domanji lidge k tomi deli kcuj vzeli. Malo so v brgej železo kopali, krave na pašo gnali pa zmejs oglje kūjali. Više vesi Dražgoška gora stodji. Zatoga volo, ka nut v njoj so železo kopali, so njoj ménje Železna gora tō dali. Tau je zveksōga

Tej dvej fotografiji vse od toga povejta, ka so Nemci med drugo velko bojno v Sloveniji delali. Po bojni so nauve Dražgoše zrasle, depa, rāne iz tisti časov eške itak bolijo. Takše se zmetno pozabi.

goj velkoj bojni poznane. Menje pa je poznano, od kejc se je njeno ménje narodilo. Ménje aj bi iz časov indašnji Keltov es do nas prišlo. Oprvin je leta 1291 v dokumentaj ves kak Drasigos nut napisana. Tumačijo pa leko kak »vōvlačiti« ali pa »zemla z železom« tō. Kakoli obrnemo, železo se v Dražgošaj eške gnesden leko najde. Zatoga volo že od inda se tam oglje (faszén)

moško delo bilau, ženske so že od inda, eške gnes, trno poznani dražgoški kruhek delale. Tej krūji nam od toga tō pripovedjajo, ka lidge v Dražgošaj pa kaulak nji so na velke fčele držali. Kak vseposedi po slovenski krajinaj so inda nej cukra poznali, vse sladko so iz meda naredli. V Dražgošaj pa v indašnji časaj nej se samo med cedi. Na velke je krv tekla.

Bitje v Dražgošaj je kak Dražgoška bitka poznano. Duga velko bojna je v Evropi že prejk dve leti besnejla, v Sloveniji pa eške eno leto nej. Depa, slovenski partizani so se brz organizirali pa se prauti nemškomi, talanskomi pa madžarskomi okupatori bojnatī začnoli. Bitje v Dražgošaj se je med 9. pa 11. januarom leta 1942 godilo. Depa, tau bitje je svojo »botrino« melo, že prva se je dosta toga zgodilo. Partizanski Cankarjev bataljon je 25. decembra 1941 v Poljanski dolini nemško motorizejranu kolono dojstavo. V bitji je 35 mrtvi Nemcov ostanolo, eške več je ranjeni bilau. Nemška komanda je tomi škela konec naprajti. Kaulak Cankarovoga bataljona so začnili obrauč stiskavati. 7 bataljonov je na partizane šlau. Cankarjev bataljon se je eden čas dobro držo. Vnauqi okupatori so mrtvi na paulaj ali poštijaj ostanoli. Na staro leto se je skur cejli bataljon v Dražgošaj naselo. Zaprav, tam so počivali, se na nauvo organizirali, domanji lidge so njim na velke pomagali. Tista zima za najbolje mrzlo vala, snejg

depa, nazaj so se mogli potegniti. Na drugi den je znauva na velke snejg šau. V lagvom vrejmeni so Nemci znauva nej kakši vekši

Kranj

svoje korenje leko daleč nazaj iške. Njegov ménje 2000 lejt nazaj sega. Gvūšno, ka oprvin se je

Kruhek, krūjek ali mali krūj se iz mele pa meda omejsi, kcuj se eške sau dene. Vsigdar tak mora biti, ka polonje meda kak mele se vkūper omejsi. Tau delo nin dvej vōri časa prosī. Roke po tejm že pošteno bolijo. Zatoga volo so ga nej usikši den delali, največkrat za kakše svetke pa gostūvanja so se na stoli najšli. Dostakrat so ga za spominjanje kama gor na stenau obesili.

kvar naprajli, partizani so na svoji pozicijaj ostanoli. Tretji den je partizanska linija paučila. Nejs se več mogli prauti štūkom pa mitraljezom braniti. Komanda je zapovedjla, ka naj se bataljon na gori Jelovec skrije. V velkom bitji so z njimi nisterni domanji lidge

nej po gnešnje zvau. Tak je tau šlau: Carnium, Creina, Chreina, Kreinburg .... Kranj. Ménje varaša je v velki žlati z rečajau krajinaj. S krajinaj, ka se je že od inda Kranjska zvala. Njeno ménje je eške bole staro, kak pa Kranj gé. V krajinaj je indasvjeta lūstvo živelu, ka so njemi po latinski Carni ali po naše Karni prajli. Po nji je krajinaj Carniola ménje dobila. S tejm smo tisti 2000 lejt nazaj prišli. Kak pri Kranji se je ménje vōminilo, na konci je slovensko gratalo: Carniola, Carnia ali Karnia, Krain, po leti 1200 pa že kak Kranjska je poznana. Za tistim najbolje starim lūstvom Karni so se na teraso med reko Savo pa reko Kokrcu Kelti naselili pa Langobardi, Goti, dokejš so po leti 600 nej stari Slavi prišli. Slovenska zgodovina Kranja se začne. Od tisti najbolje stari časov pa prejk 1000 grobov nam pripovedja, stere so arheologi najšli. Kranj je indasveja bole naprej valaun varaš biu kak je Ljubljana bila. V njem so velki glavške živelu, steri so usodo lidi pa cejle velke krajinaj kovali. Kak se je tau godilo pa drgauč kaj več napišemo, gda mo znauva pripovedjsti o slovenski krajinaj pripovedjali.

Miki Roš

KAKO SE ČUTI UTRIP SLOVENSTVA OB TROMEJI ...

Predzadnji dan marca 2023 je Prekmursko društvo generala Rudolfa Maistra Murska Sobota izvedlo izjemno poučno in zanimivo strokovno ekskurzijo v kraje ob tromeji z namenom poiskati ali začutiti utrip slovenstva v tem prostoru, kjer že stoletja

kot predstojnik muzeja. Prizadeval si je za povezovanje med Madžarsko in Slovenijo. Njegovo življenjsko načelo večih identitet je bil razlog, da sta bila po njem poimenovana kulturna hiša ter sedež Kulturnega društva člen 7 za avstrijsko Štajersko. Društvo

katoliška cerkev sv. Damjana in Kozme, dom za ostarele, številne gostilne ter čudovita in neokrnjena narava. Ta je predstavljena tudi na Ježkovi poti proti tromeji, kjer je obelisk iz leta 1924 z oznakami treh držav ter dveh datumih nastanka te meje. Stičišče treh dežel je tako že več kot 30 let tudi stičišče treh različnih kultur, katerih pripadniki se na tem prostoru srečujejo vsako leto v mesecu juniju.

Po skupni fotografiji udeležencev jih je pot vodila proti nekdanjemu mejnemu prehodu Martinje, ki je bil eden izmed mejnikov v več kot 40-letnem obstoju t. i. železne zavese. Ta se je zelo močno zarezala med Porabce in Prekmurce ter več let pretrgala stike med njimi. V prvem kraju onstran danes proste meje je udeležence na Gornjem Seniku pozdravila svetovalka za slovenski jezik v okviru zavoda za šolstvo Valentina Novak z učenko Vaneso, ki je ena izmed najbolj marljivih učenk slovenščine. Pozdravila jih je v prisrčni porabščini in jih najprej napotila v gornjeseniško cerkev sv. Janeza Krstnika. Tu mimoidoče na oboku pozdravlja slovenski napis Hvalite gospoda vsi narodi ter zapis ob podobah križvega pota v pristni porabščini. Po ogledu šole so udeleženci v učilnici slovenščine spoznali vse izzive ohranjanja slovenstva v tem prostoru. Izvedli smo, da se ta hip v Porabju uči slovenski jezik skupno 200 učencev. Porabje ima štiri vrtce, tri narodnostne in enega s t. i. slovensko skupino otrok. Otroci iz porabskih dvojezičnih šol ali iz šol, kjer je mogoče izbrati slovenščino kot narodnostni jezik, lahko nadaljujejo izobraževanje, ki vključuje slovenski jezik, na gimnaziji Monošter ali na strokovni šoli, nato pa na študiju v Sloveniji (Maribor ali Ljubljana) ali na Madžarskem (Sombotel). Ustrezne ustanove z obeh strani meje si tako prizadevajo za vlaganje v izobraževanje učiteljev in pridobivanje ustreznega kadra. V letošnjem letu so pri ohranjanju slovenstva zelo

uspešne Goričke sinice, pevke, ki jih vodi Julija Fajhtinger iz Murske Sobote. Seznanili smo se izzivi, da je knjižna slovenščina otrokom iz Porabja tuja, saj se precej razlikuje od porabščine, ki jo govorijo predvsem starejši. Nekoč so jo govorili v družinah,

ob slovenski domačiji skala s Triglava, ki ima na straneh kamen iz vsake porabske vasice. Po skupnem fotografiranju so pot nadaljevali mimo muzeja železne zavese v Števanovcih, kjer je na pokopališču zelo pomemben zapis »Sterim doma samo vözvo-

Strokovna domoznanska ekskurzija učiteljev osnovnih in srednjih šol s področij zgodovine, geografije in sociologije v izvedbi Prekmurskega društva generala Rudolfa Maistra Murska Sobota

živijo pripadniki slovanske, germanske in ugrofinske skupnosti. Prva točka tega strokovnega dogodka je bila Pavlova hiša v Potrni/Laafeldu v Radgonskem kotu, kjer so po prvi svetovni vojni skupaj z mestom Radgona ostale vasi Žetinci, Potrna, Dedonci, Gorica in Zenkovci. Po več kot sto letih od podpisa senžermenske mirovne pogodbe, podpisana je bila med antanto in republiko Avstrijo kot prvo naslednico oktobra 1918 razpadle Avstro-Ogrske, se danes utrip slovenstva tukaj le še medlo čuti. Opazen je v priimkih in ledinskih imenih, ni pa ne dvojezičnih tabel ne drugih zapisov v slovenskem jeziku. Toliko bolj so bili udeleženci presenečeni, ko so ob vstopu v Pavlovo hišo v Potrni začutili toplino in pozdrav v slovenskem jeziku. V slovenščini jih je pozdravila Suzana Weitlaner, vodja kulturnega doma, ki se imenuje po Avgustu Pavlu. Ta je bil rojen na sosednji Cankovi in skupaj z družino je nekaj let živel v tej hiši. Pavel je odrasel trojezično – govoril je slovensko, madžarsko in nemško. Študiral je v Budimpešti, pozneje pa deloval kot jezikoslovec, etnograf, pesnik, docent na univerzi v Szegedu in

je zastopniška organizacija za manjšino štajerskih Slovencev, ki živijo v pokrajini Štajerski (op.: po popisu prebivalstva leta 2001 se jih je za Slovence izreklo 2200). Dejavnost društva je zelo obsežna in raznolika. Med najpomembnejše aktivnosti spada razstavna in publicistična dejavnost, saj na leto izdajo od ene do treh knjig v znanstveni zbirki in prav toliko v literarni zbirki. Toplina pridiha slovenstva je vse udeleženci grela vse do naslednje točke postanka ob tromeji. Na skrajnem delu tromeje med republikami Avstrijo, Slovenijo in Madžarsko je ena manjših slovenskih občin, Kuzma, z okoli 2000 prebivalci. Udeležence je pozdravil župan Jožef Škalič in izjemno slikovito opisal utrip življenja v tej skrajni goriški občini, kjer je le pet vasi: Kuzma, Gornji Slaveči, Trdkova, Dolič in Matjaševci. Nekoč izrazito kmetijsko pokrajino danes naseljujejo večinoma prebivalci, ki dnevno migrirajo v sosednjo Avstrijo. Ta jim daje boljši kos kruha in tako so domačije zelo lepo urejene, po cestah pa se vozijo avtomobili višjega kakovostnega razreda. Sicer pa so v občinskem središču osnovna šola z vrtcem,

Skupino je v Dvojezični osnovni šoli Jožefa Košiča na Gornjem Seniku pozdravila tudi učenka Vanessza Sulics.

danes ne več toliko, saj živijo na stiku meje z Avstrijo, ki tako kot Goričancem tudi Porabcem daje možnost boljšega zaslužka. O teh izzivih v Porabju je spregovorila tudi generalna konzulka Metka Lajnšček, ki svojo funkcijo v Monoštru opravlja že četrto leto in se ji v letošnjem letu tako mandat izteka. Opozorila je na neformalni velik vpliv različnih društev in ustanov iz Slovenije, ki imajo zasluge za ohranjanje slovenstva in so v zadnjih letih veliko prispevali za ohranjanje slovenskega življa v Porabju. Tako že nekaj let zelo uspešno deluje slovenska vzorčna kmetija na Gornjem Seniku, letos je bil v postnem času postavljen križev pot skozi vse porabske vasi, prav tako pa je potekal popis prebivalstva. Slogan Slovencev je bil: »Ne pozabi, Slovenec sem!« Kakšni bodo rezultati popisa, bomo še videli. Udeleženci ekskurzije so v Porabju tako začutili slovensko besedo ali, kot pravijo Porabci, »domanjo reč« ter po ogledu izjemno zanimivega filma o Porabju iz leta 2018 pot nadaljevali skozi Števanovce v Andovce, kjer stoji »Mali Triglav«. V tej najmanjši porabski vasi tik ob Čepincih in Budincih na Slovenskem je

nijo«, ki priča o usodi številnih izseljencev, ki so odšli, pa se žal nikoli več niso vrnil. Edinstven muzej železne zavese priča o težkih časih realsocializma, kjer je bil vsak nedovoljen poskus prehoda meje krvavo zatrt. Udeleženci so mejo neopazno prešli in se ustavili v Čepincih, kjer so v nekdanji stražnici pred leti uredili graničarski muzej ter se srečni, da danes živijo v drugačnih časih, napotili proti končni oceni v Šalovcih.

Nekoč izjemno pomemben trg je danes občinsko središče z osnovno šolo, ki jo obiskujejo učenci iz obmejnih vasi Markovci, Budinci, Dolenci in Čepinci. Življenje tukaj teče počasneje, saj je še vedno čutiti dobroto in prijaznost malega goriškega človeka, kar v svoji delih opisuje v sosednjih Dolencih rojeni gorički poet Feri Lainšček. To pa je že druga zgodba ... udeleženci so bili veseli, da so ta dan veliko doživeli in začutili močan utrip slovenstva na stiku treh dežel. Hvaležni društvu za dobro organizacijo in izvedbo strokovne ekskurzije so obljubili, da se bodo v te kraje še vrnili.

*Bernarda Roudi
Foto Dani Mauko*

RAZGIBAJMO MOŽGANE

SKANDINAVSKA KRIŽANKA

						AVTOR: MATJAŽ HLADNIK	REVOLT	LASTNOST GORATE DEŽELE	AMERIŠKA FILMSKA IGRALKA GARDNER	IZUMITELJ TESLA	KRESILNI KAMEN	NAS GLASBENI PISEK IN PEDAGOG (RAFAEL)	VZREDI- TELJKA
						ENIGMATIK							
						ZGORNJI DEL POREČJA	8						
						STARORIM. PREGOVIŠČE OMAMLJA- NJE, OPLJANJE							
POMOČ: AGRAFA AJLEC GREZ ORAKELJ	HITROST, BRZINA	ZAVOJE- VALEC, NAPADALEC	GRM S TRIDIM LESOM	SMEROKAZ	BRITANSKA PEVKA (RITA) ORIANA FALLACI			PROSTOR ZA ŽIVINO NAVŠIJA GORA NA SVETU					10
POŠEVNO IZKOPAN PROSTOR V RUJNIKU	6		1								7		
OKRASNA SPONKA								5				SPLOŠNI PLAN V FILMU	SVET NA KONCU NUJE ZA OBRAČAN- JE PLUČA
NESUKANA PREJA IZ VLAKEN NARAVNE SVILE				3	PORTUGAL- SKI NOGO- METNI TRENER MOURINHO				PEVEC PESTNER				
NEMŠKA FILMSKA REŽISERKA RIEFEN- STAHL					SREDNJE VELIK OPEL ČEBELJI PANJ	4			CESTNO VOZILO		OSKAR ZORNIK		9
OLIVER STONE				KMEČKI UPOR BRITNEY SPEARS				ŽENA JUANA PERONNA OŽY OSBOURNE			PEVEC MOJZER		
KUNA V SIBIRIJ, KI DAJE DRAGOČE- NO KRZNO								RIBČ, KI LOVI Z OSTMI					2
SKUPEK TRSTOV								IRSKI FILMSKI IGRALEC (PETER)					

Končna rešitev:

1	2	3	4	5	6	7	8	2	4	9	6	7	10
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	----

SUDOKU

6			5		8								
	7		3	2	1								9
								5	7				
4	9		8										7
	3												
8	1							4	6				
		3				7		1	5				
		4				3	8						
	8		9										4

FS ZSM GORNJI SENIK V ŠEMPASU

V soboto 22. aprila je v dvorani Kulturnega doma Šempas v organizaciji KPD Lipa Šempas in KS Šempas potekala tradicionalna prireditev *Domovina je ljubezen*. Letos so se koncerta udeležili otroški in odrasli zbori ter folklorne skupine iz Šempasa (Slovenije), Hrvaške, Italije, Srbije in Madžarske. Porabsko plesno kulturo je predstavila FS ZSM Gornji Senik. Mladi plesalci so zaplesali dva spleta porabskih plesov.

MATEMATIČNA UGANKA

$$\text{Ladybug} + \text{Ladybug} + \text{Ladybug} = 30$$

$$\text{Fly} + \text{Fly} + \text{Ladybug} = 20$$

$$\text{Fly} + \text{Fly} + \text{Ladybug} = 18$$

$$\text{Fly} + \text{Fly} + \text{Fly} = ?$$

VABILO

Zveza Slovencev na Madžarskem in glasbena skupina
Porabski trio Zveze Slovencev na Madžarskem
Vas vljudno vabita na spominski koncert v počastitev
mentorja in harmonikarja **Stanka Črnka** in na
srečanje ljudskih pevcev in godcev.

Prireditev bo v **soboto, 6. maja 2023, ob 16. uri** v
sakalovskem kulturnem domu

Nastopili bodo:

- Glasbena skupina Porabski trio Zveze Slovencev na Madžarskem
- Pevska skupina Društva upokojenecv Lenart
- Folklorna skupina Zveze Slovencev na Madžarskem Sakalovci
- Kulturno društvo godcev in pevcev »Vinski bratje« Gederovci
- Družina Velner iz Vučje Gomile
- Kvartet iz Bogojine
- Ljudski godci Što ma čas

Dr. István Pintér (1928-2023)

Dr. István Pintér

V 95-om leti starosti je mrau prvi predsednik Sombotelske slovenske samouprave. Naraudo se je 1928-oga leta na Gorenjom Siniki v paverskoj držini. Že kak mladi pojep je odo z očom na žetvo, kukarco, repo v dalačne krajine (Dombóvár, Kisigmánd, Sellye, Dánszentmiklós). Tri lejta je bilu sodak, gde je vö s fligara skako (ejtőernyős). Od 1953-oga leta je delo v javnoj upravi (közigazgatás) v več vasaj pa varašaj (Szalafő, Körmend, Celldömölk, Vasvár). Med 1986 pa 1989 je biu glavni notar Železne županije (megyei vb-titkár). Za fiškališa (jogász) se je vönavčo ob službi.

1998-oga leta je gorpoisko porabske Slovence, šteri so živeli v Somboteli, ka bi stvaurili slovensko narodnostno samoupravo v tom varaši tö. Tak je grato prvi predsednik, sledik pa podpredsednik slovenske samouprave. 1999-oga leta je pomago stvauriti Slovensko kulturno društvo Avgust Pavel. Član predsedstva je bil 16 lejt. Rad je odo na programe, rad se je pogučavo v domanjoj rejči, rad je što novine Porabje. Sploj pa na stara lejta, gda je več nej mogo ojti na programe.

V Celldömölki se je spozno z ženov, s šterov sta 65 lejt vküper živejla. Ž njauv zdaj že vküper počivata na cintori rojstne vesi žené - v Bozsoki. Žalüjeta ga (h)či, zet in vnuk, pa sombotelski Slovenci. Naj počiva vu meri!

Marija Kozar

Aerts, Jef, Založba Zala, 2023

NOČ JE ZLATI KIVI

»Zvezde, ki jih vidimo z Zemlje, morda že dolgo ne obstajajo več. Svetloba, ki pride do nas, je dostikrat stara že več milijard let, včasih je celo starejša od same Zemlje. Ali ni to neverjetno? Vse je odvisno od tega, s čim dogajanje v vesolju primerjaš. Hiter ferrari se v primerjavi s svetlobno hitrostjo komaj premika. In človeško življenje je v primerjavi z obstojem planeta krajše od pomežika.«

»A v čem je potem smisel, da zdaj gledamo podobe neke daljne, daljne preteklosti? Saj sploh ne vidimo, kaj se je zgodilo vmes?«

»To si lepo povedal. V astronomiji se res ne smeš preveč zanašati na svoje oči. Dogaja se nepredstavljivo več, kot lahko vidimo.«

S temi besedami nas nagovarja knjiga za mladostnike, Noč je zlati kivi. Deklica Ronke je slepa najstnica, ki obožuje tek. Ampak teče vedno le v svoji domišljiji, saj jo iz preteklosti, ko se je zaletela v drugo deklico, vseskozi spremlja strah. Zato jo starši med počitnicami odpeljejo na astronomski tabor, kjer naj bi pridobila nove prijatelje. In to se dejansko tudi uresniči. Spoprijatelji se s fantom, ki ji želi pomagati pri premagovanju strahu, ne

zaveda pa se, da tudi njega spremlja strah, ki ga ne zmore niti prepoznati.

Skupaj se odločita za beg, ki se spremeni v pravo pustolovščino, na kateri se glavna junaka otreseta strahov in najdeta vsak svojo pot.

Skozi zgodbo se srečujemo z zanimivimi dialogi, ki nas vseskozi opominjajo na tisto, kar je v življenju resnično pomembno. Kot npr. Tek ni zares tek, če se ves čas ukvarjaš s tem, ob kaj vse lahko zadeneš. Če misliš, da nečesa ne zmoreš, moraš tisto vsekakor poskusiti. Še lastovka se mora najprej naučiti pasti, preden zna leteti. Ali pa Pri teku je treba biti pozoren samo na bistvene stvari: na pot pred tabo, na ciljno črto in na utripanje žil v sencih. Sklep nas nagovori v smislu, da vsak izmed nas stoji nekje na planetu Zemlja, potujoč po Rimski cesti v širnem vesolju.

Priporočam v branje tako mladim kot odraslim.

Pripravila
Jana Balažic, Pokrajinska in študijska
knjižnica Murska Sobota

Porabje

TEDNIK
SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak četrtek
Založnik:
Zveza Slovencev na Madžarskem
Za založnika:
Andrea Kovács

Glavna in odgovorna urednica
Nikoletta Vajda-Nagy
Naslov založnika in uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1.;
tel.: 94/380-767;
e-mail: porabje@gmail.com
ISSN 1218-7062

Tisk:
TISKARNA DIGITALNI TISK D.O.O.
Lendavska 1; 9000 Murska Sobota; Slovenija

Časopis podpirajo: Državna slovenska samouprava,
Urad predsednika vlade, oddelek za narodnosti,
Zveza Slovencev na Madžarskem in Urad vlade RS
za Slovence v zamejstvu in po svetu.
Naročnina: za Madžarsko letno 2.600 HUF, za
Slovenijo 22 EUR. Za ostale države 52 EUR
ali 52 USD.

Številka bančnega računa: HU75
11747068 20019127 00000000,
SWIFT koda: OTPVHUHB

www.porabje.hu